

תלמידים זה דבר נורא < 26

פוסטמודרניים

הרגע שבו

נמאס לי להיות מורה
צחי כהן ♦ צילום: אביגיל עוזי

בעיצוב אופנה. הקמתי עסק קטן, כענף של הקיבוץ. קראתי לו 'נפרטיטי', כי לפני 30 שנה, במהלך טיול למצרים, אחד המוכרים בשוק בקהיר אמר לי שאני נראית כמו נפרטיטי. "בחרתי לעצב עבור נשים במידות גדולות, כי באותה תקופה השתייכתי לפלח השוק הזה. העסק גדל והתייצב. הוא עדיין היה תחת כנפי הקיבוץ ולא המריא מבחינה כלכלית. בשנת 2000 הופרט הקיבוץ, אבל עד סוף 2006 העסק נשאר בבעלות הקיבוץ. "באותה שנה, לאחר מלחמת לבנון השנייה ובעקבות פשיטת רגל של דשת חנויות שעימה עברנו, החליט הקיבוץ לסגור את העסק. לא יכולתי להשלים עם זה שלא אמשיך לעשות את מה שעשיתי עד עכשיו וכליכך נהייתי ממנו, ולכן החלטתי לרכוש את העסק. התגובה הנפוצה ביותר שאני מקבלת מחברותיי לשעבר לחדר המורים היא: 'עשית בשכל שיצאת בזמן מהמערכת'."

עידנה פז (55), בעלת רשת חנויות אופנה, נשואה ואם לשלושה מקיבוץ אילון.

"למדתי אמנות בסמינר אורנים, ונמשכת בעיקר לפיסול ולעיסוק בצבע. אחרי הלימודים התחלתי לעבוד בתור מורה. לימדתי בבית ספר יסודי ובהיטבת ביניים בקיבוץ. הייתי אז אם טרייה, ובשנה הראשונה הייתי כל הזמן עייפה. כמעט שלא ישנתי בלילות ולימדתי משמונה בבוקר עד שלוש. "נדרשתי לטפל בבעיות משמעת. הרגשתי שאני כל הזמן צריכה להלהיב את התלמידים, לרצות אותם ולסחוף אותם למשהו שלא כולם מתחבבים רים אליו. חלקם אהבו את שיעורי היצירה, אבל אלה שלא אהבו ניסו לחבל ולברוק גבולות. הבנתי שלהיות מורה זה תפקיד שדורש ממך לא רק להעביר את החומר הלימודי, אלא גם להיות ליצנית, שליטה ובררנית.

"המטרה שלי כשהגעתי למקצוע הייתה להנחיל לתלמידים את ערכי היופי של האמנות. לא היה בי יצר של התנגשות. לא חשבתי שאני באה להילחם.

"לא תיארתי לעצמי שיהיו תלמידים שלא יראו באמנות את היופי שאני מוצאת בה. מערכת החינוך היא נוקשה. כשהמורה נכנסת לשיעור עליה להיות דרוכה וקשובה, ובמקביל לנהל מופע סטנדרטי. אפילו לאט, במשך השנים, הרגשתי שאני חוזרת על עצמי והתחלתי לאבד עניין. כעבור עשר שנים במקצוע אמרתי לעצמי שמיציתי.

"נקודת השבר הייתה ביום שבו נכנסתי לכיתה ח' וראיתי עבודת פיסול שעשה אחד התלמידים. היא עמדה מעוכה ומנותצת. הרגשתי עלבון מאוד עמוק. לא הבנתי איך אפשר להשחית עבודה כל-כך יפה בודון.

"הרגשתי שהגיע הזמן לפנות לכיוון חדש. ידעתי שלתלמידים אני לא אתגעגע ושהאמנות תמיד תלך איתי.

"עוד כשהייתי מורה, נהגתי לאסוף שאריות פסולת תעשייתית מסוגים שונים. השתמשתי בה ליצירה עם התלמידים במהלך השנה. באחת הפעמים קיבלתי שקים של שאריות סריגים יפהפיים והתחלתי לעצב מהם בגדים לעצמי, כי לא מצאתי בגדים לטעמי בחנויות.

"המחמאות שהורעפו על הכגדים הביאו אותי להאמין שיש בי את הכישרון הנדרש לעסוק

